

REAGOVANJE BORACA 102. BRIGADE

Na frontu trebaju svi

(Povodom saopštenja Radio Zida od 12. januara)

Čitajući članak »Udar u Zid«, koji je objavljen u listu »Oslobodjenje« 12. januara, stekli smo utisak da na armijski vrh i Ministarstvo odbrane, vršeci provjeru i reviziju spiskova vojnih obveznika i radnih obaveza, nailaze na brojne zidove, među njima i na Radio Zid. Cijeneći i poštujući sav dosadašnji rad i doprinos Radio Zida našoj pravednoj borbi i duhovnom životu Sarajeva i BiH, čini nam se umjесnim i nužnim da postavimo neka pitanja i damo svoja mišljenja...

Treba li Sarajevu i Bosni uopšte sloboda, ili je dobro i ovako? Nekima je ovako dobro. Vidimo to na svakom koraku, kada sa linija odbrane i oslobodilačkih akcija »šljegnemo« u svoj grad.

Da li smo samo mi, koji smo sve što imamo stavili u službu borbe protiv agresora, dužni da domovinu branimo na jedini mogući, iznudeni način – na život ili »planiranu« smrt – ili su to dužni i drugi vojni obveznici? Zapitate li se katkad nije li malo previše onih što landaraju? Ko su mladi ljudi što se vozikaju u golfovima po gradu, ko su oni što rade po kaficima, ko su one iste face koje švercuju po pijacama svakodnevno, ko su uglađena gospoda po kazinima i otkud kazina u ratu? Da li su nama potrebni toliki kafici i restorani u ratu, ko u njima troši pare i otkud mu kad u Sarajevo »ništa ne ulazi«?

Jesu li nama potrebne tolike radio-stanice, koliko i kojih (mladih) ljudi u njima rade, kome su potrebne (osim »zaposlenima«), ko ih sluša? Sve to treba dobro ispitati, i iza toga odgovora stajati. Zapitate li se otkud

toliki mladi ljudi nesposobni za odbranu domovine, a vrlo sposobni za život u slobodi koju im mi, svojim životima i zdravljem omogućavamo?

Da li su u funkciji odbrane naroda i domovine sve te silne radne obaveze? Mamin i tatini sinovi zapošljavaju se preko noći, dobijaju stipendije za »usavršavanje« u inostranstvu, odakle će, kada se vrate, još »savršenije« živjeti na grbačama nas koji im branimo kuću i kapiju, porijeklo i budućnost.

Mnogi bi da Bosnu pjesmom »brane«. Da je manje onih koji samo otem radio-talasa, gramofonom ili sa kafanskim mikrofonom »život daju«, Bosnu ne daju«, više njih bi bilo s nama u borbi, prije bismo dočekali slobodu. Bosnu je najpotrebnije braniti oružjem. Međutim, izgleda da to treba da rade jedni te isti ljudi, evo gotovo tri godine, dok su oni drugi, što je »brane« i »hrane« gitarama, pjesmom, kravatom, aktovkama, ili lažnim maskirnim uniformama – bili, jesu i ostaće povlašćena malograđanska »gospoda«.

Kome su potrebni toliki taksisti u gradu – taksistima ili građanima? Kojim građanima? Nama, borcima, nisu potrebni – mi ih nemamo čime platiti. Mi za jednu vožnju moramo »rovariti« godinu dana. Ne znamo taksistu koji se zaustavio, da usput povede borca koji pješaci ka liniji ili sa nje, prevaljujući i po dvadeset kilometara. Za nas je »lutrija« uspeti se na karoseriju starog kamiona, koji mi više guramo nego što on nas vozi.

Razmislite ponekad, dok sjedite u svojim makar i hladnim kancelari-

jama, kako je nama u rovovima na Stupu, Žuči, Bjelašnici, Crmoriječkoj visoravni, Majevici, ili drugdje gdje naši borci stražare, čuajući i omogućavajući vam da mimo sjedite u dosta udobnim foteljama.

Poštovani gospodine Grebo, da li ste Vi (kažu da ste bili rezervni kapetan) sa svojim vojno-strateškim znanjem i iskazanom dovjetošću mogli više učiniti za našu Armiju i borbu? Nažalost, niste jedini koji ima vojnu naobrazbu, a izabra sigurnije i lakše zanimanje.

Da li je vama danas potreban Zid, a i mnogi drugi zidovi? Bez uvrede, ali Vaš Zid najviše slušaju pomenuti tatini i mamin sinovi, te oni koji ne znaju šta će po vazdan od svoje došade i nerada. Mi ga u rovovima i na bojištima ne slušamo. Mi slušamo pamove, patove, granate, mine.

Zbog svega toga mi, borci s prvih vatrenih linija, smatramo da provjeru i reviziju vojnih spiskova treba detaljno i do kraja izvršiti. Tražimo od Ministarstva odbrane i Generalštaba da do kraja realizuju započetu akciju, da dobro pretraže sva preduzeća, udruženja i ostale institucije i da protiv svih koji se protive preduzmu odgovarajuće mjere. Bosna neće umrijeti duhovno, ako prije toga ne umre fizički. Da bi fizički opstala, potrebno nas je na frontu onoliko koliko nas može biti – svi!

Pripadnici 102. motorizovane brigade

UOČAVANJA

Nacionalne vode iz drugih naroda

Kao i Hitler i Staljin, tako i ovovremene nacionalističke vode Milošević, Karadžić i Žirinovski ne potiču iz naroda za čije se velikonacionalne i velikodržavne ciljeve uporno i zdušno bore

Zadnja decenija ovoga stoljeća, koja se podudara i sa krajem ovoga milenijuma, karakterizira krah političkog modela komunističko-boljševičkog totalitarizma u cijelom svijetu, osim u NR Kini, Kubi, Vijetnamu i Sjevernoj Koreji. Godinama brižljivo izgrađivan i najsurovijim metodama očuvan i čuvan, model boljševičkog državnog i političkog sustava srušio se kao kula od karata na širokim prostorima od Karavanki, Sudeta i Berlina do Tihog okeana. Međutim, taj krah nije protekao, niti teče bezbolno. Najteže i najsurovije odvija se na našim bosanskohercegovačkim prostorima, na kojim se pune tri godine odvija surova velikosrpska agresija. U ovim zbivanjima posebna je zanimljivost da se lijevi ekstremizam, čiji je najizrazitiji predstavnik boljševički pravac i u kojem je deklarativno bila proklamirana »žestoka borba protiv svih nacionalističkih i nacionalno-buržoaskih opcija«, preko noći preobratio, za 180 stepeni, u žestoko izraženi nacionalizam ili čak u nacionalšovinističku isključivost. Primjera za to ima dosta, a to se naročito odnosi na neke prostore bivše SFRJ. No, toliko o tome.

Javnost bismo upozorili na zanimljivu prividnu protivurječnost koju susrećemo sredinom ili u drugoj polovini XX stoljeća. Radi se o nacionalnom porijeklu najekstremnijih nacionalnih voda, odnosno voždova, firera, rukovodilaca. Nekoliko najistaknutijih voda u ovome stoljeću su najčešći nosioci određenih nacionalizama, a da ne potječu iz redova nacija za čiju se afirmaciju žestoko bore i pri tome se uopće nisu libili, niti se libe, najsurovijih, najokrutnijih i najnećiviliziranijih metoda i sredstava. Nabrojat ćemo neka zanimljiva imena: Adolf Hitler, Josif Visarionovič Dugašvili – zv. Staljin, Vladimir Žirinovski, Slobodan Milošević, Radovan Karadžić. Podimo redom:

Adolf Hitler se rodio 1889. godine u Austriji, gdje je i živio sve do 1913. godine, kada je preselio u Minhenu i od tada pa do smrti bio je stalno nastanjen u Njemačkoj. Dakle, to je veliki firer, autor čuvenog »Majn kamfa«, (»Moja borba«), tvorac Trećeg rajha i koncepta o »novom europskom poretku«, kojem je namjeravao podvrgnuti Europu te koncepta o rasnoj supremaciji Nijemaca, koji, kao »izabrani narod«, treba da osvoji svoj »životni prostor.« U provođenju svog velikodržavnog projekta 1939. godine je otpočeo II svjetski rat. Znamo kako je završio.

Staljin je bio Gruzina (ili Durdijana, kako ih neki nazivaju), a rodio se 21. 12. 1879. godine u Goriju, Gruzija. Nekoliko decenija bio je stvarni vladar Sovjetskog Saveza, bez obzira na to što to nije slijedilo iz zvaničnih titula koje je nosio. Ostat će zapamćen kao najsuroviji i najperfidniji državnik u XX stoljeću, a njegova »politika« imala je za posljedicu da on »nosi na duši« nekoliko desetina miliona svojih žrtava. Između ostaloga, trudilo se da, iako nije bio Rus te mada nije bio državnik nacionalne države, već boljševičkog sustava – suptilnim i prividno »internacionalnim« metodama uzdigne veličinu ruske nacije.

U dokaz ovih tvrdnji citirat ćemo referen zvanične svojetske himne: »Dzdravstvujet velikaja Rus, jedinij, magučij, Savjetski Sajuz«. Ne treba ni naglašavati šta je značilo isticanje »Velikaja Rus« u mnogonacionalnoj i prostorno najvećoj zemlji svijeta, što je tada SSSR stvarno i bio. Ili, isticanje u okviru tadašnjeg SSSR-a, ruske nacije, kao vodeće (elitne) socijalističke nacije. Već ova dva primjera su dovoljna da objasne Staljinove napore u uzdizanju »svoga ruskoga« u Sovjetskom Savezu. Ispada da je Staljin, koji se kitio »internacionalizmom«, u stvari bio veliki ruski nacionalista i vođa i značajno doprinio uzdizanju i veličanju svega ruskog u Sovjetskom Savezu!

I sadašnji kontroverzni, nadobudni i veoma opasni velikoruski nacionalista i šovinista Vladimir Žirinovski, prema onome što nam je prezentirano u sredstvima javnog informiranja, nije ruskog, ili bar nije »čistog« ruskog porijekla. To mu, međutim, nimalo ne smeta da veliča sve što je rusko, a nipodaštava sve ostalo i da otvoreno i javno nagovještava veoma opasne planove i tendencije. Radi se o ekstremisti takvog kalibra da o njemu, kao izuzetno opasnoj osobi, ne treba više ni govoriti. Za čovječanstvo bi bilo izuzetno opasno i predstavljalo bi veliku nesreću ako bi se dokopao vlasti u Rusiji!

Šta da još kažemo o posljednjoj dvojici – Slobodanu Miloševiću i Radovanu Karadžiću, koji su nosioci svekolikog zla, koje je, nažalost, pogodilo ove nesretne balkanske prostore. Za Slobodana Miloševića se zna da potječe iz stare crnogorske porodice, da mu je otac bio pravoslavni sveštenik, da su oba njegova roditelja život završila samoubistvom...i još mnogo toga, što je bolje ispustiti.

Značajno je to da je on, i pored svega iznesenog, uspio da o sebi izgradi izuzetni imidž »velikog vožda« srpskog naroda, najveće ličnosti koju je »nebeski narod« dobio u ovom stoljeću i niz drugih epiteta. Za nas – pripadnike drugih naroda na ovim prostorima – nesreća je što se, uopće pojavila tako izuzetno surova, nemilosrdna, perfidna i krajnje ekstremna ličnost državnika, koji je radi ostvarenja svojih ciljeva na sve spreman i koji je trenutno najveći protagonist čuvenog makjavelističkog načela da »cilj opravdava sva upotrebljena sredstva«.

Miloševićev najbliži »saradnik« i »pulen« je Radovan Karadžić, porijeklom »stojser« sa Durmitora. Naša bosanska nesreća je u tome što je ta spodoba »zalutala« u Sarajevo, tu se iskolovala i bila upućena na specijalizaciju u inozemstvo. Sve što mu je ova sredina učinila – vratio joj je na način na koji je vratio. On je taj što je predvodio i predvodi surovi rat u Bosni i Hercegovini te radi ostvarenja srpskih velikonacionalnih i velikodržavnih ciljeva realizira najveća zla, koja smo, nažalost, još prinudeni da trpimo.

Ovim kratkim i kroki datim prikazom petorice »velikih« nacionalnih voda otkriva se, u stvari, da se najekstremniji i najveći nacionalisti u Evropi ovog stoljeća nisu rodili u okviru naroda za čije su se velikonacionalne i velikodržavne ciljeve uporno i zdušno borili, ili to još uvijek čine...

Zlatko BADROV, sudija Vrhovnog suda BiH

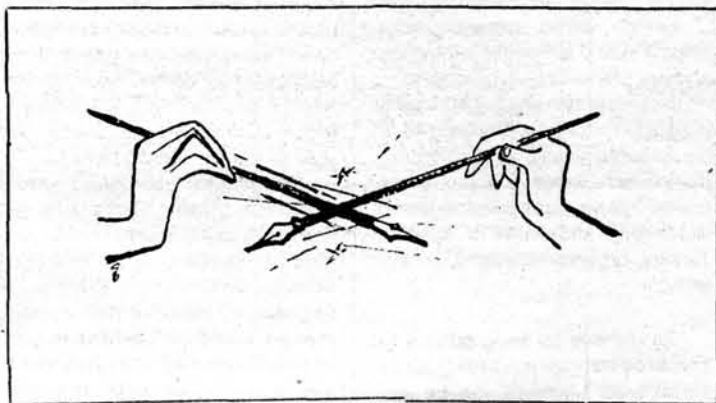
STUDENTI

Prevarili su se

»Na koga treba računati«, tekst u kome se vidi do kojih granica ide bezobrazluk »onih tamo«, na koje »treba računati«

Nakon što bilo koji prosječni Sarajlija (o studentima da i ne govorimo) pročita članak »Na koga treba računati«, vjerovatno shvata u potpunosti na šta se odnosi ono »Ne znam bi li se smijio ili bi plakao.« Naime, kada pomislimo da smo napokon vidjeli i duboko osjetili dokle ide ljudskibebezobrazluk, uvijek nanovo shvatimo da smo se prevarili i da može ići i dalje, a nakon ovog teksta čini se da bezobrazluk i nema neku granicu, nego može beskonačno da se širi tako da u potpunosti potisne nečiju savjest.

E, sad ne znam da li oni tamo »na koje treba računati« uopšte računaju, a ako računaju, trebalo bi da izračunaju da je u ovom (još uvijek ne potpuno raspamećenom) gradu i u drugim gradovima širom naše drage Bosne ostalo još toliko pameti da možemo prepoznati gdje ima dva prsta obraza, a gdje nema ni toliko. A, opet mi se čini da ti tamo »na koje treba itd« ne znaju računati, jer da znaju, računali bi i na nas »raspamećene« koji još uvijek nismo toliko raspamećeni da ne možemo završiti fakultet u svom rođenom gradu. Ja ne moram (znam da ne moram) nabrajati sa čim se sve susreće jedan sarajevski student i kakvim je sve brigama svakodnevno zatrpan, ali kada bih znala da će i jedan od tih »račundžija« čitati ove redove, nabrajala bih do sutra ne bi li na neki način bezobrazluk ustuknuo pred stidom i

savjesti. Nisam borac, ali kao da mi je neko udario šamar (i to onu pljusk preko ruke). Tako da laskam sebi da mogu donekle osjetiti šta je nakon tih riječi osjetio neko ko se zbilja bori za ovu državu sa puškom u ruci i uz to pokušava da studira.

Teško se odlučiti da li je vrhunac ironije u onome o prilogu odbrane BiH ili u onome o prosjeku ocjena i sredivanja života u dovoljnoj mjeri da se više vremena može posvetiti učenju. Iskreno se nadam da će se naći neko ko može i ko hoće da iri kaže da su se prevarili, grdno prevarili. Imaće ko graditi mostove i imaće ko liječiti ljude, a ako im se nekad kroz bezobrazluk probije i inteligencija, pa i malo psihologije, valjda će shvatiti kakve su reakcije proizveli u

svojoj tako dragoj i tako dalekoj Bosni. Iako sam dosad iz ličnih razloga i gledala kroz prste jadima izbjegličkog života, ovo je prevršilo svaku mjeru, jer upravo ovakve stvari dovede do toga da nestane svako sažaljenje i da se probudi otpor (da ne kažem nešto grublje).

Na kraju još samo da se zahvalim »račundžijama« jer su mi dali do znanja da je jedna od prećih stvari da se završi i taj fakultet da ne bi jednog dana, kad dođu da se raspaju sa svojim umijećem došlo do toga da neko od njih pokuša da nam soli pamet, a mi ćemo ako Bog da preživjeti, da gradimo mostove... i liječimo ljude.

Student iz Sarajeva (podaci poznati redakciji)